



En aquesta ocasió l'atemptat no es limità a les vies

Catàstrofe a la italiana

Ressorgeix el terrorisme

Era ben inesperat que en una síntesi de la política internacional de l'any 1984 pogués irrompre un altre fet històric del terrorisme italià. La bomba, però, en el tren que passava prop de Bolonya pel tunel de la mort, amb disset morts i més de cent ferits com a primer balanç, diumenge dia 23, replanteja brutalment fins a quin punt el terrorisme italià torna a l'ofensiva en un moment històric en què estava a punt de ser definitivament vençut.

La catàstrofe italiana de diumenge, 23 de desembre, es pot comparar perfectament amb l'altra catàstrofe ferroviària de 1980 a

Ernest UCHINA

l'estació de Bolonya, amb desenes de morts, com també cal referir-se a la bomba del Banc d'Agricultura de Milà, el 12 de desembre de 1969, bomba que significà l'inici d'una gran ofensiva terrorista, que arribà al cim amb el cruel assassinat, fa cinc anys, d'Aldo Moro.

Aquest ressorgiment del terrorisme, de l'extrema dreta segons tots els indicis, cerca un salt qualitatiu que pugui recuperar la dita «estratègia de la tensió».

A Itàlia, es diu, d'una banda, que pot haver-hi serveis secrets occidentals —la CIA, sense ser nomenada, apareix com a acusada— interessats a crear una nova inestabilitat per

la política exterior d'aquest estat, cada vegada més autònoma. Es diu també que forces interiors i exteriors estan interessades a fer fracassar un govern dirigit per un socialista, Bettino Craxi, que, malgrat tot, està establint un país on totes les corrupcions i els poders secrets tenien cabuda.

A més, sota aquest govern és com s'ha iniciat una gran ofensiva del poder polític i del poder legislatiu, ja no solament contra un terrorisme a la baixa, que, després d'una dècada d'assassinats, no ha aconseguit cap dels seus objectius, sinó, també, contra la fins ara intocable màfia.

En la mateixa línia, tam-

bé irromp una doble hipòtesi electoral: el nou colp del «terrorisme ferroviari», amb la intenció principal d'afectar els innocents, és un directe atemptat contra la probable reelecció del president Pertini, les contínues i sinceres preses de posició del qual han tingut un gran efecte moralitzador en la vida política. S'apunten també les eleccions administratives de maig com a objectiu dels terroristes, ja que els comunistes podrien repetir, però ara en política interior, l'èxit assolit en les eleccions europees del juny passat, en constituir-se com a primer partit de la península.

Aquestes i altres hipòtesis, en què apareixen involucrats els companys de viatge del terrorisme ultradretà, de la màfia als serveis secrets, mostren, no solament el desconcert de la societat italiana davant aquest nou atemptat, sinó que, precisament, el principal objectiu, crear mil hipòtesis diferents i totes misterioses, per desestabilitzar de nou el país, s'ha acomplert a curt termini.

Més enllà, però, de les reaccions, és evident que una democràcia com la italiana, que ha superat molts pitjors moments, podrà ara, també, més per la potència de la societat civil que no pas per la desprestigiada classe política, evitar un definitiu pas cap a una nova estratègia de la tensió. Especialment, caldrà que el govern s'enfronti al terrorisme d'extrema dreta i als seus aliats amb la mateixa contundència amb què ho fa contra l'extrema esquerra. Si no, els italians seguiran pensant com el seu president, Pertini, que, amb la cara mullada de llàgrimes i amb els punys tancats de ràbia, confessà: «no podem dir encara que hem vençut el terrorisme al nostre país».